

เชื่อใจ

โอบกอดชีวิตและปล่อยให้ชีวิตเป็นไป

TRUST

ปรัชญา จุฬารรณ
แปล

OSHO

หนึ่งในบรมครูทางจิตวิญญาณผู้ทรงอิทธิพลที่สุดแห่งยุค

ตัวอย่างหนังสือ

ชื่อหนังสือ : เชื่อใจ

Trust : Living Spontaneously and Embracing Life

บรรยาย : OSHO

ผู้แปล : ปรัชญา จุฬารรณ

Copyright © 2017 OSHO International Foundation, www.osho.com/copyrights

Thai Translation Copyright © 2020 FreeMind Publishing Co., Ltd.

by arrangement through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

Original English Title: **TRUST: Living Spontaneously and Embracing Life**, by Osho (author), Osho International Foundation (compiler)

The material in this book is selected from various talks by Osho given to a live audience. All of Osho's talks have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via the online OSHO Library at www.osho.com

OSHO® is a registered trademark of Osho International Foundation, www.osho.com/trademarks.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

ราคา 255 บาท

ISBN 978-616-403-084-8

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชซิง จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

โอโช.

เชื่อใจ-- กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์ พับลิชซิง, 2563.

256 หน้า.--(Insights for a new way of living).

1. การพัฒนาตนเอง. 2. การใช้ชีวิตแบบพึ่งตนเอง. 3. จิตวิทยาประยุกต์. I. ปรัชญา จุฬารรณ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฏาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมณฑ

บรรณาธิการเล่ม จิระพรรณ คณาสวัสดิ์

พิสูจน์อักษร กวินนา จันทร์ดิษฐ

ออกแบบปก นิชชีมา แสงแก้ว

รูปเล่ม ศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

Vector : Freepik.com

จัดทำโดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิ่ง จำกัด

27/33 ซอยศรีป่าเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook **LINE@** : @freemindbook

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

45/12-14, 33 หมู่ 4 ต.บางขุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2879-9154-6 โทรสาร 0-2879-9153

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9544 www.naiin.com

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์)

ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึก Soy Ink ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและ
เลือกใช้กระดาษที่ผลิตจากไม้ปลูก ลดการบุกรุกพื้นที่ป่าของโลก

คำนำสำนักพิมพ์

ในโอกาสที่ความ “เชื่อใจ” นำพาให้ท่านผู้อ่านได้มาพบพานกับหนังสือเล่มนี้ และได้แวะเวียนมาอ่านคำนำสำนักพิมพ์ (ที่เราบรรจงเขียนไว้) อยู่ในขณะนี้ ซึ่งไม่ว่าท่านจะเคยได้สัมผัสงานหนังสือของ OSHO มาก่อนหน้านี้แล้ว หรืออาจจะได้สัมผัสเล่มนี้เป็นเล่มแรกก็ตาม เราขออนุญาตพูดว่า “ขอต้อนรับท่านสู่เส้นทางใหม่... เส้นทางแห่งอิสรภาพที่ท่านตามหามานาน”

ที่เรากล้าพูดเช่นนี้ เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า ทุกการบรรยายของ OSHO ที่ถูกร้อยเรียงออกมาเป็นตัวอักษรทุกตัว ล้วนเต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์แห่งการตีแผ่ เปิดโปงความจริง กระจกหน้ากากแห่งความเป็นไปของสังคม ความเป็นไปของชีวิตแต่ละชีวิต ที่เชื่อมโยงข้องเกี่ยวกับ ในแบบที่เราเถียงไม่ออก บ้างก็มาในรูปแบบที่เจ็บ ๆ คัน ๆ บ้างก็มาในรูปแบบของความตลกขบขัน ให้เราได้หัวเราะร่า แต่ก็อ่อนนุชให้เราได้จุกคิดแบบจุก ๆ ว่า “เป็นแบบนี้จริง ๆ ด้วย” ... และเป็นแรงผลักดันให้เราได้ตระหนักรู้ เข้าใจ และมีความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง กลับสู่เส้นทางอันแท้จริงของชีวิต เส้นทางที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้เปิดไว้ให้เราตั้งแต่แรก แต่เราลืบทอยห่างและหันเหไปสู่เส้นทางอื่น และนับวันก็ยิ่งไกลออกไปเรื่อย ๆ ด้วยปัจจัยรอบด้านในโลกยุคใหม่ โดยที่เราไม่รู้ตัวเลยแม้แต่บ่อย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคสมัยที่ “ความเชื่อใจ” ได้หดหายไปจากสังคม และแม้แต่จากตัวเราเอง จนก่อเกิดเป็นความโกลาหลวุ่นวายมากมาย ในสังคมทุกหย่อมหญ้า ในทุกวันนี้... OSHO ยกให้ “ความเชื่อใจ” เป็นกุญแจที่สำคัญที่สุด ที่จะช่วยไขประตูสู่เส้นทางอิสรภาพที่แท้จริง และเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

OSHO ให้นิยามของ “ความเชื่อใจ” ที่แตกต่างจากนิยามทั่วไป ที่สังคมบัญญัติขึ้น คือเป็น “ความเชื่อใจ” ที่ไม่สามารถให้คำนิยามได้ จนกว่าผู้ที่เข้าถึง “ความเชื่อใจ” จะเข้าใจมันได้ด้วยตัวเอง และเมื่อนั้น “ความเชื่อใจ” ก็จะเป็นกุญแจไขความเข้าใจในสรรพสิ่ง โดยที่ไม่ต้องพยายาม หาคำตอบหรือหาเหตุผลที่มาที่ไป... หนังสือเล่มนี้ จึงมีความพิเศษในตัวเอง ที่ท่านผู้อ่านแต่ละท่านคงให้นิยามที่แตกต่างกันไป และมีจุดเริ่มต้น มีเส้นทางการเดินทางที่แตกต่างกันไปตามธรรมชาติ แต่ในท้ายที่สุดแล้ว พวกเราทุกคนสามารถมุ่งไปสู่ “ปลายทาง” เดียวกันได้

หนังสือ “เชื่อใจ” (Trust) เล่มนี้ นับเป็นผลงานลำดับที่ 11 ในชุดหนังสือ “Insights for a New Way of Living” ซึ่งเป็นชุดหนังสือ ที่ได้รับความนิยมที่สุดตลอด 10 ปีที่ผ่านมาจวบจนถึงปัจจุบัน โดยได้รับการแปลแล้วกว่า 25 ภาษา และมียอดจำหน่ายกว่าหลายล้านเล่มทั่วโลก... เป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของพวกเราสำนักพิมพ์ปริมาyard ที่ได้มีโอกาส เผยแพร่ผลงานหนังสือของ OSHO สู่อ่านชาวไทยตลอดมา

สำนักพิมพ์ปริมาyard ขอขอบคุณ **คุณปรัชญา จุฬวรรณ** ที่กรุณา สละเวลาอันมีค่าในการแปลและเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ ด้วย “ความรัก” ในการบรรยายของ OSHO ซึ่งท่านบอกกับเราว่า OSHO ได้เปลี่ยนชีวิต ท่านไปโดยสิ้นเชิง และขอขอบคุณ **คุณพาฝัน สิงห์สุวรรณ** สำหรับ คำนิยามอันล้ำค่า ในฐานะของศิลปินนักวาดภาพ ผู้หลงรักในงานของ OSHO และมุ่งหน้าสู่การทำงานศิลปะ “สายจิตวิญญาณ” ที่งดงามเป็นอย่างยิ่ง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านจะได้ตะลึงพรึงเพริด หัวเราะ อมยิ้ม ปลอ่ยกวางตัว ปลอ่ยกวางใจ เลื่อนไหลไปกับตัวอักษร เลื่อนไหลไปกับ ธรรมชาติของชีวิต สู่อุณหภูมิ... และสู่สภาวะที่ “ไม่อาจนิยามได้” ในที่สุด

สำนักพิมพ์ปริมาyard

คำนิยาม

เราจะรู้ได้อย่างไร ว่าเราสามารถ “เชื่อใจ” ใครได้?
คำตอบคือ... เราไม่มีทางรู้ และไม่ได้จำเป็นต้องรู้...
คำตอบปรากฏ เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้...

เมื่อเกิดคำถามขึ้นมาว่า “เราจะเชื่อใจใครได้” นั้นอาจหมายความว่า เราได้แขวน *ความหวัง ความไว้วางใจ ความศรัทธา* ของเรา ไว้ที่สิ่งอื่น หรือคนอื่นไปเสียแล้ว

ตั้งแต่เด็กจนโต เราถูกสอนให้ “เชื่อ” ในตัวใครบางคน ด้วย “เหตุผล” บางอย่างมาโดยตลอด เราชินกับการเชื่อในตัวบุคคลอื่น หรือสิ่งอื่น มาเนิ่นนานเหลือเกิน นานจนลืมบางอย่างที่สำคัญไป “เราลืมตัวเอง”

เคยเข้าใจมาโดยตลอดว่า *การเชื่อใจ* จำเป็นต้องมีเหตุผล และต้องเป็นการเชื่อใจในตัวบุคคลที่ถูกคัดกรองมาแล้วว่าดี... แต่ไอโซได้กล่าวไว้ว่า “ความเชื่อใจ ควรเป็นคุณลักษณะในใจท่าน ไม่ใช่ความสัมพันธ์กับคนอื่น หรือสิ่งอื่น” นั่นแปลว่า เราสามารถ “เชื่อใจ” ได้ แม้ว่า ณ เวลานั้น จะเหลือแค่เราเพียงคนเดียว

มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมความเชื่อใจอันบริสุทธิ์ ทุกคนมีความสามารถในการเชื่อใจนี้โดยธรรมชาติ เราถูกสร้างมาให้ “รัก” และ “ไว้วางใจ” กันและกัน โดยไม่ต้องพยายาม แต่ความบริสุทธิ์นี้ถูกทำลาย ซ่อนเร้น เมื่อเราค่อยๆ เติบโต

ไอโซกล่าวว่ “ความเชื่อใจ” นั้น ไม่จำเป็นต้องพยายาม เพียงแค่เรานำสิ่งที่ซัดขวางอยู่ออกไปเสีย ความเชื่อใจก็จะปรากฏขึ้นมาเอง

ส่วนตัวเคยมีโอกาสดได้เข้าร่วมการปฏิบัติภาวนาในแนวทางของไอโซ ทำให้ได้รู้ด้วยตัวเองว่ แท้จริงแล้ว “ความเชื่อใจ ทำงานโดยตรงกับหัวใจ ไม่ใช่หัวคิด” หัวคิดนั้นมีธรรมชาติเป็นความหวาดกลัว จึงไม่แปลกที่ยิ่งเราเติบโต เรายิ่ง **เชื่อใจ** ได้ยากยิ่ง

ความเชื่อใจ นำเรากลับมาสู่บ้านที่แท้จริง ให้เรากลับมาที่จะรักอย่างเต็มหัวใจ ใช่วหัวใจในทางสร้างสรรค์ ให้คำตอบที่ดีที่สุดในทุกคำถาม เปิดตาเปิดใจเรา ให้เห็นความจริงของชีวิต

ดังเช่นที่ไอโซได้กล่าวในหนังสือเล่มนี้ไว้ว่

“ถ้าท่านเชื่อใจตัวเอง ท่านก็จะเชื่อใจทุกอย่าง เพราะท่านเชื่อใจในชีวิต”

ขอบคุณความเชื่อใจ

พาฝัน สิงห์สุวรรณ

(ศิลปินอิสระ เจ้าของเพจ : พาฝัน)

สารบัญ

บทนำ	10
เกริ่นเรื่อง	16
ความเชื่อใจคืออะไร	24
สิ่งแรกคือเชื่อใจตัวเอง	27
ความสงสัยคือเพื่อนของท่าน	38
ศรัทธาเป็นสิ่งที่ได้รับมา แต่ความเชื่อใจนั้นคือการเติบโต	45
ความเชื่อใจไม่อาจปลุกฝังได้จากภายนอก	53
มีค่าและไร้ค่า	62
ความสุขมีแก่ผู้โง่เขลา	65
คุณลักษณะไม่ใช่สัมพันธภาพ	71
จงระวังความรู้	80
อยู่อย่างปราศจากความเชื่อเป็นความกล้าหาญอย่างยิ่ง	87

ไม่ปลอดภัยและไม่มีหลักประกัน	104
ไฟไหม้โรงครัว!	106
ความปลอดภัยคือภาพลวงตาอันยิ่งใหญ่	126
เรียนรู้อิทธิพลแห่งการไม่กระทำ	135
อย่าเรียกร้องความสะอาดสบาย	146
จงล้ามธุของเจ้าไว้ก่อน	152
สภาวะแห่งการดำรงอยู่จักดูแลทุกอย่าง	158
ถาม-ตอบ	159
บทส่งท้าย	208
เข้าใกล้สัญญาตา	209
ศูนย์ปฏิบัติการนาสากล OSHO	246
เกี่ยวกับผู้บรรยาย	249
เกี่ยวกับผู้แปล	252

บทนำ

SAMPLE

ท่านเคยชมภาพยนตร์สารคดีเรื่อง การกำเนิดโลก เมื่อราวสี่พันห้าร้อยล้านปีก่อนโน้นหรือเปล่า มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ มีสะเก็ดดาวหรืออุกกาบาตพุ่งเข้าชนดาวเคราะห์ มีการระเบิดอย่างรุนแรง มีการเกิดขึ้นของแอ่งน้ำขนาดใหญ่ที่เรียกว่ามหาสมุทร จากนั้นก็เกิดสิ่งมีชีวิตยุคเริ่มแรก เกิดการแปรปรวนของสภาพอากาศ จากความหนาวเย็นสุดขีดสลับกับการปะทุอย่างรุนแรงของภูเขาไฟ เกิดกระบวนการเติมออกซิเจนให้ดวงดาว... และสุดท้าย หลังจากนั้นอีกราวสี่พันล้านปี สิ่งมีชีวิตรุ่นแรกที่ได้ย้วยเย้ยได้ก็ปรากฏขึ้นในมหาสมุทร หลังจากนั้นอีกราวห้าร้อยล้านปีแห่งการลองผิดลองถูก ธรรมชาติก็จัดการให้เกิดสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ที่มีพัฒนาการสูงสุด พัฒนาได้มากพอที่จะมานั่งอ่านหนังสือเล่มนี้ได้ – ธรรมชาติจัดการสิ่งเหล่านี้มาอย่างเชื่อใจในตนเอง! ถูกแล้ว มันใช้เวลาอยู่บ้างที่จะนำท่านและหนังสือเล่มนี้มาอยู่ด้วยกัน – ซึ่งก็สะท้อนให้เห็นกระบวนการที่ซับซ้อนอย่างยิ่ง – เหมือนเซลล์จำนวนมหาศาลที่ผ่านกระบวนการวิวัฒนาการมาเนิ่นนาน ได้ถักทอร้อยเรียงเข้าเป็นหน่วยชีวิตหนึ่งหน่วย ที่ที่ท่านรู้สึกอบอุ่นคุ้นเคยเหมือนบ้าน

อาหาร อากาศ น้ำ พลังงาน และบรรดาแร่ธาตุที่จำเป็นล้วนมีอยู่รายล้อมเรา ท่านได้รับเชิญมาชมสิ่งที่บางทีอาจเป็นละครที่น่าอัศจรรย์ใจที่สุดในจักรวาล ละครที่เรียกว่าชีวิต แล้วยังแวดล้อมด้วยความอุดมสมบูรณ์ทุกประการ

ถ้าเช่นนั้นแล้วมีปัญหาอะไรหรือ ทำไม “ความเชื่อใจ” ถึงเป็นปัญหาละ ดังที่ไอโซกกล่าวไว้ว่า “ทำไมท่านไม่สามารถเชื่อใจได้ สภาวะแห่งการดำรงอยู่มีความเชื่อใจ พีชพรรณไม่เคยเป็นโรคประสาท สิ่งสารพัดไม่เคยป่วยเป็นโรคจิต...” แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ เราเป็นสัตว์โลกที่ได้รับพรมากที่สุด แต่กลับกระทำต่อของขวัญอันน่าอัศจรรย์จากการดำรงอยู่ โดยการสิ้นเปลืองพลังงานไปอย่างมหาศาลกับการทำร้ายตัวเอง ทำร้ายกันและกัน ทำร้ายดวงดาวอันงดงามนี้ ในวิธีที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตรูปแบบอื่นใดกระทำกัน

ตรงนี้คือชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ที่หายไป อย่างแรก มันใช้เวลาหลายร้อยล้านปีกว่าสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวจะปรากฏขึ้น และอีกหลายพันล้านปีแห่งวิวัฒนาการกว่าที่สัตว์และพืชจะปรากฏขึ้น จนมาถึงจุดนี้ ทุกสรรพชีวิตถูกตั้งโปรแกรมไว้แล้วว่าจะดำเนินชีวิตไปอย่างไร จากนั้น เมื่อไม่กี่แสนปีมานี้ พวกเราจึงมาถึง ดังที่ไอโซอริบายไว้ว่า ก่อนหน้าสปีชีส์ของพวกเรานั้น “ไม่มีสัตว์โลกชนิดอื่นใดได้รับของขวัญแห่งการมีชีวิตอิสระ สัตว์โลกทุกชนิดถูกตั้งโปรแกรมไว้ตายตัว สัตว์โลกทุกชนิดถูกตั้งโปรแกรม ยกเว้นก็แต่มนุษย์เรานี่ สุนัขก็ต้องเป็นสุนัข เป็นสุนัขเช่นนั้นตลอดไป ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นได้ ไม่มีอิสระ มันถูกตั้งโปรแกรมไว้แล้ว ทุกอย่างถูกฝังอยู่ภายใน มีแบบพิมพ์เขียวอยู่ที่นั่น และมันก็แค่ทำไปตามแบบพิมพ์เขียว แล้วสุนัขก็จะเป็นสุนัข มันไม่มีทางเลือก มันมีลักษณะเฉพาะที่แน่นอนตายตัว”

แต่กับมนุษย์นี้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป “ของขวัญล้ำค่าที่สภาวะแห่งการดำรงอยู่มอบให้แก่มนุษย์คืออิสรภาพ ท่านไม่ถูกวางโปรแกรม ไม่มีพิมพ์เขียวกำหนดชะตาชีวิต ท่านต้องสร้างสรรค์ตัวเอง ต้องเนรมิตตัวเองทั้งหมดขึ้นอยู่กับท่าน ท่านสามารถเป็นพระพุทธรูปได้ เป็นบาฮาอูดดิน* ไปได้

* Baha-ud-Din Naqshband Bukhari (ค.ศ. 1318-1389) ผู้ก่อตั้งสำนักคิดซุฟีซึ่งเป็นนิกายซุฟีมุสลิมที่ใหญ่ที่สุด

หรือท่านสามารถจะเป็นอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ หรือ เบนิตโต มุสโสลินี ก็ได้ ท่านสามารถเป็นฆาตกรหรือผู้ปฏิบัติธรรมก็ได้ ท่านปล่อยให้ความตระหนักรู้ได้เบ่งบาน หรือจะเป็นแค่หุ่นยนต์ก็ได้ แต่จำไว้ว่า ท่านเป็นคนรับผิดชอบ – ท่านเพียงผู้เดียว ไม่ใช่ใครอื่น”

ความเข้าใจเช่นนี้ได้ให้ภาพที่ชัดเจนว่าพวกเราอยู่ ณ ที่แห่งใด ในเรื่องราวแห่งชีวิต วิวัฒนาการทางชีววิทยานำพาพวกเรามาไกลมากแล้ว จนมาถึงจุดที่เราเป็นผู้เติมเต็มศักยภาพแห่งมนุษย์ ที่จะสร้างสรรค์โลกที่เหมาะสมแก่การอยู่อาศัย ตรงนี้ต่างจากกระบวนการวิวัฒนาการทั้งหมดในอดีต ก้าวต่อไปนี้อยู่ในมือเรา! ดูเหมือนมนุษย์เรากำลังเผชิญภาวะวิกฤต เราจะเปลี่ยนตัวเราเอง หรือจะปล่อยให้กระแสน้ำของโลกนี้ดำเนินต่อไป

ไอโซบรยายภาวะวิกฤตของเราไว้ชัดเจนว่า “มนุษย์ตกอยู่ในภาวะวิกฤตเสมอ มนุษย์คือภาวะวิกฤต – ตลอดเวลา มันไม่ใช่ความบังเอิญ แต่มันเป็นปัจจัยพื้นฐาน แก่นแห่งชีวิตมนุษย์ประกอบด้วยภาวะวิกฤต ดังนั้นเราจึงมีความวิตกกังวล ความเครียด ทุกข์ทรมาน มนุษย์คือสัตว์โลกชนิดเดียวที่มีการเติบโต มีการเคลื่อนไหว มีการเปลี่ยนแปลง มนุษย์เป็นสัตว์โลกชนิดเดียวที่ไม่ได้เกิดมาอย่างสมบูรณ์แบบ มนุษย์ไม่ได้เกิดมาอย่างถูกจำกัด – อย่างสิ่งของสำเร็จรูป แต่เป็นกระบวนการที่จะเปลี่ยนแปลงต่อไป มนุษย์คือโอกาสที่เปิดกว้าง ชีวิตมนุษย์ประกอบด้วยก้าวสู่สิ่งใหม่ – และนั่นคือภาวะวิกฤต ยิ่งก้าวสู่สิ่งใหม่มากเท่าไรก็ยิ่งเป็นมนุษย์

ไอโซยังช่วยเราไขเงื่อนงำสำคัญแห่งภาวะวิกฤตนี้ต่อไปอีกว่า “ความไร้สำนึกถึงท่านกลับคืนสู่ความเป็นสัตว์เดรัจฉาน ตั้งให้ท่านต่ำลง ถดถอย ส่วนจิตสำนึกพยายามฉุดท่านขึ้นสู่การมีสำนึกยิ่งขึ้น เพราะการมีสำนึกได้ให้หลายสิ่งหลายอย่างแก่ท่าน จริงอยู่ที่มันทำให้ท่านวิตกกังวล เครียด ทุกข์ทรมาน แต่มันยังให้ดนตรี จิตรกรรม บทกวี และมันยังให้

เกียรติภูมิสง่างามที่ไม่มีสัตว์โลกชนิดใดได้รับ เป็นเกียรติภูมิแห่งการมีสติสำนึก

แน่นอนว่าเมื่อได้เห็นว่าจะเกิดขึ้นตามนัยความเข้าใจเช่นนี้ มันมีความเป็นเหตุเป็นผลครบถ้วน หากอิสรภาพคือศักยภาพสูงสุดของสภาวะแห่งการดำรงอยู่แล้ว มันไม่สามารถเป็นแค่สิ่งที่ “ได้รับมา” เหมือนอย่างแขนหรือขาของเรา สิ่งใดก็ตามที่เราได้รับมาย่อมถูกพรากไปได้ และไม่มีวันที่จะเป็นพื้นฐานแห่งอิสรภาพที่แท้จริงได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เราจะใช้ชีวิตอย่างหุ่นยนต์ ทำร้ายตัวเอง เพื่อนบ้าน และโลกรอบตัวไปโดยไม่รู้ตัว หรือเราจะยอมเผชิญความยุ่งยาก ยอมตระหนักรู้ว่าหากเราไม่เปลี่ยนแปลงตัวเอง ทุกอย่างจะยังคงเป็นเช่นเดิม ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับเรา

แล้วอะไรคือทางออกจากวิกฤตนี้ เป็นอีกครั้งที่ไอโซกล่าวไว้ชัดเจนว่า “ท่านต้องนำสิ่งใหม่เข้ามาสู่โลกแห่งชีววิทยา ข้าพเจ้าเรียกสิ่งนั้นว่า *สมาธิ* ท่านต้องนำแสงแห่งสมาธิ แสงแห่งการเฝ้าดูรู้ทันเข้ามา สิ่งนี้ไม่ได้เป็นของในมิติทางชีววิทยาอย่างแน่นอน เพราะสัตว์โลกไม่มีการตระหนักรู้ พีชพรรณไม่มีการตื่นรู้ สัตว์และพืชมีชีวิตรูปอย่างไรจิตสำนึก ร้อยเปอร์เซ็นต์”

เป็นธรรมดาที่จะเกิดคำถามว่า แล้วการปฏิบัติสมาธิกับความเชื่อใจเกี่ยวข้องกันอย่างไร ไอโซอธิบายคำถามข้อนี้ไว้อย่างระมัดระวังว่า “หากปราศจากสมาธิ ท่านจะไม่สามารถค้นพบความเชื่อใจในตัวเอง และวันที่ได้พบความเชื่อใจในตัวเองจะเป็นวันที่สำคัญที่สุดในชีวิตนี้วันหนึ่งของท่าน มันจะเปลี่ยนนิสัยทัศน การรับรู้ การประเมินตัดสินของท่านทั้งหมดที่มีต่อผู้คนและสภาวะแห่งการดำรงอยู่ ความเชื่อใจเติบโตขึ้นและแผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ เมื่อนั้นท่านก็จะเชื่อใจในสภาวะแห่งการดำรงอยู่อย่างไม่มีเงื่อนไข”

ดังนั้น หนทางข้างหน้าสำหรับพวกเราแต่ละคนจึงเป็นสิ่งที่เสี่ยงไม่ได้ การเดินทางดังที่โอโซเปิดเผยนั้นสามารถเป็นการเดินทางที่น่ายินดีที่สุดที่มีอยู่

“จงผ่อนคลายกับการดำรงอยู่ของท่าน ท่านได้รับความรักและความเอาใจใส่จากความเป็นทั้งหมด นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมความเป็นทั้งหมดจึงยังคงหายใจอยู่ในตัวท่าน เดินเป็นจังหวะอยู่ในตัวท่าน ทันทีที่เริ่มมีความเคารพยำเกรง มีความรัก มีความเชื่อใจต่อสรรพสิ่งที่อยู่ในตัวท่าน ท่านจะเริ่มหยั่งรากลงสู่ชีวิตของท่าน ท่านจะเชื่อใจตัวเอง มีแต่ตอนนั้นที่ท่านจะเชื่อใจข้าพเจ้าได้ มีแต่ตอนนั้นที่ท่านจะเชื่อใจมิตรสหาย ลูกหลาน ภรรยา สามีมของท่านได้ มีแต่ตอนนั้นที่ท่านสามารถเชื่อใจในพืชพรรณ สรรพสัตว์ ดวงดาวและดวงจันทร์ เมื่อเราใช้ชีวิตด้วยความเชื่อใจ ไม่มีคำถามอีกแล้วว่าเชื่อใจในสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้ เราแค่เชื่อใจ”

ถึงเวลาอ่านหนังสือเล่มนี้เสียที!

จอห์น แอนดรูวส์

M.D., M.B., B.S.M.R.C.

จอห์น แอนดรูวส์ เป็นนักเขียน นักวิทยาศาสตร์ นักปฏิบัติธรรม และยังเป็นแพทย์ประจำตัวของโอโซ ผู้ดูแลร่างกายโอโซอยู่เป็นเวลาหลายปี รวมทั้งในระยะสุดท้าย จอห์น แอนดรูวส์ ในฐานะนักวิทยาศาสตร์ผู้ได้ปฏิบัติธรรมมาหลายสิบปี ยินดีที่ได้เห็นว่า แวดวงวิทยาศาสตร์ยอมรับแนวทางการปฏิบัติสมาธิมากขึ้นเรื่อยๆ จนเรื่องนี้กลายเป็นกระแสหลักแห่งความสนใจ ตอนนั้นแอนดรูวส์เขียนหนังสือเกี่ยวกับขั้นตอนสุดท้ายแห่งกระแสความสนใจนั้น หนังสือมีชื่อว่า จากการทำสมาธิสู่การปฏิบัติสมาธิแนวโอโซ

เกว๋นเรื่อ

อันนี้ละ...

การแยกแยะความแตกต่างเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนและเข้าใจได้ยากมาก แต่ก็ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างจิต (mind) กับใจ (heart) ระหว่างตรรกะกับความรัก – หรือแม้กระทั่งการเปรียบเทียบที่น่าจะเหมาะกว่าคือระหว่างร้อยแก้ว (ความเรียง) กับร้อยกรอง (บทกวี)

ปลายทางเป็นสิ่งที่ชัดเจน ส่วนทิศทางนั้นเป็นการหยั่งรู้ที่เกิดขึ้นเอง ปลายทางเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวท่าน เหมือนเป็นวัตถุเสียมากกว่า ทิศทางเป็นการรับรู้ภายใน ไม่ใช่วัตถุ แต่เป็นสภาวะนามธรรมในใจ ท่านรับรู้ถึงทิศทางได้ แต่ไม่สามารถรู้จักมัน ท่านสามารถรู้จักปลายทางได้ แต่ไม่สามารถรับรู้ถึงมัน ปลายทางนั้นอยู่ในอนาคต ครั้นตัดสินใจแล้ว ท่านก็จะเริ่มจัดการชีวิตของท่านไปสู่ปลายทางนั้น ท่านคิดหาเส้นทางของชีวิต ไปสู่ปลายทางนั้น

ท่านตัดสินใจอนาคตได้อย่างไร ท่านเป็นใครถึงจะไปตัดสินใจในสิ่งที่ยังไม่รู้ได้ เป็นไปได้หรือที่ท่านจะกำหนดอนาคตไว้ได้อย่างแน่นอนอนาคตเป็นสิ่งที่ยังไม่รู้ อนาคตนั้นคือความเป็นไปได้ที่เปิดกว้างอยู่ ด้วยการตั้งจุดหมายปลายทางไว้แน่นอน อนาคตก็ไม่ใช่อนาคตอีกต่อไป เพราะมันไม่เปิดกว้างอีกแล้ว ตอนนี้ท่านได้ตัดสินใจเลือกเส้นทางหนึ่งจากทางเลือกมากมาย – เพราะเมื่อทางเลือกทั้งหมดถูกเปิดไว้ มันก็คืออนาคต ตอนนี้ทางเลือกทั้งหมดนั้นหล่นร่วงไป เหลือแค่ทางเลือกเดียวที่ท่านเลือกไว้แล้วเท่านั้น มันจึงไม่ใช่อนาคตอีกต่อไป มันคืออดีตของท่าน

อดีตจะเป็นฝ่ายตัดสินในยามที่ท่านเลือกปลายทาง ประสบการณ์ในอดีตของท่าน ความรู้จากอดีตของท่านจะเป็นฝ่ายที่ตัดสิน ท่านได้ฆ่าอนาคตไปเสียแล้ว แล้วท่านก็มุ่งหน้าทำสิ่งที่เคยทำในอดีตซ้ำไปซ้ำมา – อาจจะมีปรับแต่งบ้าง เปลี่ยนตรงนี้นิดตรงนั้นหน่อย พอให้รู้สึกสะดวกสบาย อาจหาสีใหม่ ปรับปรุงใหม่ให้ดูมีชีวิตชีวา – แต่มันก็ยังมาจากอดีต นี่คือนิสัยที่ทำให้คนเราหลงลืมอนาคตไป ด้วยการตั้งเป้าหมายไว้ทำให้เราหลงลืมอนาคต เขากลายเป็นคนจิตซีดตายซาก เขาแค่ทำหน้าที่ไปเหมือนเครื่องจักรกล

ทิศทางเป็นสิ่งที่มีชีวิตชีวา อยู่กับปัจจุบันขณะ มันไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับอนาคต ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับอดีต แต่มันเด่นเป็นจิ้งหะ มันเด่นตบ ๆ มีแต่ที่นี้และเตี้ยวนี้ จากช่วงขณะแห่งการเด่นตบ ๆ นี้ ช่วงขณะข้างหน้าได้ก่อเกิดขึ้น ไม่ได้มาจากการตัดสินใจใดๆ ในอดีตของท่าน – แต่เพียงเพราะว่าท่านดำรงอยู่ในช่วงขณะนี้และท่านอยู่กับมันอย่างเต็มที่ และท่านก็รักช่วงขณะนี้อย่างเต็มเปี่ยม จากความเป็นทั้งหมดเช่นนี้เองที่ช่วงขณะข้างหน้าได้ก่อเกิดขึ้น มันจะมีทิศทาง แต่ไม่ใช่เพราะท่านไปกำหนด มันมีของมันเอง นั่นเป็นสิ่งที่บาวล์ ในอินเดียเรียกว่า *sahaj manush* หรือ *spontaneous man* – มนุษย์ผู้ดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติ

การดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติคือหนทางสู่การเป็นมนุษย์ที่แท้จริง สู่แก่นแท้แห่งมนุษย์ สู่พระเจ้าภายใน ท่านไม่สามารถตัดสินใจเลือกทิศทางได้ ท่านทำได้ก็แต่เพียงดำเนินชีวิตไปในช่วงขณะนี้ซึ่งมีไว้เพื่อท่าน ด้วยการดำรงอยู่กับช่วงขณะนี้ ทิศทางจะเกิดขึ้นเอง หากท่านออกลิลาว่าร้ายว่า ช่วงขณะต่อไปจะมีการร้ายว่าที่ดังงามยิ่งขึ้น ไม่ใช่ท่าน

* บาวล์ (Baul or Bauls) สมาชิกของกลุ่มนอกรีต ผลงานลัทธิศาสนาที่คนตรีตั้งเดิมเข้าใจด้วยกัน

ตกลงใจให้เป็นไป ท่านแค่ร้ายร่าอยู่ในขณะนี้ ท่านได้สร้างทิศทางขึ้นมา ท่านไม่ได้บังคับกะเกณฑ์มัน ชั่วขณะข้างหน้าจะยิ่งเป็นการร้ายร่าที่เต็มเปี่ยมยิ่งขึ้น และจะยังเป็นเช่นนั้นไปเรื่อยๆ

ปลายทางถูกกำหนดด้วยจิต ทิศทางมาจากการดำรงอยู่ ปลายทางเป็นตรรกะ คนหนึ่งอยากเป็นหมอ คนหนึ่งอยากเป็นวิศวกร อีกคนอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ อีกคนอยากเป็นนักการเมือง คนหนึ่งอยากเป็นคนร่ำรวย เป็นคนสำคัญมีชื่อเสียง – เหล่านี้คือปลายทาง แล้วทิศทางล่ะ – เขาแค่ดำรงอยู่ในปัจจุบันขณะด้วยความเชื่อใจว่าชีวิตจะตัดสินใจเอง ผู้ที่ดำรงอยู่ในชั่วขณะนี้ได้อย่างสิ้นเชิง ความสดใหม่จะบังเกิดขึ้นจากความเป็นทั้งหมดนี้ อดีตได้ละลายไป และอนาคตเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้น แต่รูปร่างนี้ไม่ได้มีขึ้นโดยท่าน รูปร่างนี้ควระเกิดขึ้นโดยท่าน แต่ท่านไม่ได้เข้าไปกำหนดรูปร่างนั้น มันเป็นเรื่องที่สมควรเกิดขึ้นเอง

อาจารย์เซนท่านหนึ่งนามว่า รินไซ ในคราที่ท่านนอนอยู่บนเตียง และกำลังจะสิ้นใจ มีศิษย์คนหนึ่งถามว่า “ท่านอาจารย์ เมื่อท่านจากไปแล้ว ผู้คนจะตั้งคำถามว่าแก่นแห่งคำสอนของท่านคืออะไร ท่านได้สอนไว้หลายเรื่อง ท่านอธิบายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากมาย – มันคงยากสำหรับพวกเราที่จะขมวดคำสอนเหล่านั้นให้กระชับ ก่อนที่ท่านจะจากไป โปรดย่อคำสอนทั้งหลายเหล่านั้นให้เหลือสักหนึ่งประโยค เพื่อพวกเราจะจดจำนำติดตัวไป และเมื่อมีผู้ไม่รู้จักท่านได้ไถ่ถาม พวกเราจะได้สามารถถ่ายทอดแก่นคำสอนแก่พวกเขาได้”

อาจารย์รินไซที่ใกล้สิ้นใจได้ยิ้มตาขึ้น ร้องคำรามด้วยเสียงอันดัง กึกก้องราวเสียงคำรามของสิงโต! ลูกศิษย์ทั้งหลายตกตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด! พวกเขาไม่อยากจะเชื่อว่าคนใกล้ตายจะมีกำลังมากขนาดนั้น และก็ไม่ได้คาดคิดถึงเหตุการณ์อย่างนี้ด้วย ชายคนนี้เป็นผู้ที่ไม่อาจคาดเดาได้

และก็เป็นเช่นนี้เสมอมา แต่แม้จะรับรู้เช่นนั้น พวกเขาก็ไม่เคยคิดว่า
ในวาระสุดท้ายของคนใกล้ตายจะสามารถร้องคำรามราวกับสิงโตได้ และ
เมื่อพวกเขาตกตะลึง – แน่หนอนว่าความคิดได้หยุดชะงักลง พวกเขา รู้สึก
ประหลาดใจ รู้สึกงงงวย – จากนั้นอาจารย์รินไชจึงบอกว่า “อันนี้ล่ะ!”
แล้วก็หลับตา ลึนใจ

อันนี้ล่ะ...

ชั่วขณะนี้ ชั่วขณะแห่งความเจ็บ ชั่วขณะที่ไม่เจือด้วยความคิด
มีแต่ความเจ็บรอบด้าน ความประหลาดใจนี้ เสียงคำรามของสิงโต
ในช่วงเวลาใกล้ตายนี้ อันนี้ล่ะ...

ถูกแล้ว ทิศทางมาจากการดำเนินชีวิตในปัจจุบันขณะ ไม่ใช่สิ่ง
ที่ท่านจัดการและวางแผนได้ มันเกิดขึ้นเอง มันละเอียดอ่อนมาก – ท่าน
จะไม่มีทางแน่ใจมันได้ ท่านสามารถรู้สึกถึงมันได้เท่านั้น นั่นคือเหตุผล
ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่ามันเหมือนบทกวีมากกว่าความเรียง เป็นเหมือนความรัก
มากกว่าตรรกะ เป็นเหมือนศิลปะมากกว่าศาสตร์ มันคลุมเครือ... และนั่นล่ะ
คือความมดงามของมัน – มันมีอยู่แค่ประเดี๋ยวประด๋าว เหมือนหยดน้ำค้าง
บนใบหญ้า – แล้วไหลหล่นไป ไม่รู้ไปไหน ไม่รู้ไปอย่างไร ในแสงแดด
ยามเช้า มันแค่ไหลหล่นไปบนใบหญ้า

ทิศทางนั้นละเอียดอ่อน เปราะ และบอบบาง จึงเป็นเหตุให้ทุกคน
เลือกเอาปลายทาง สังคมพยายามกำหนดปลายทางให้ท่าน พ่อแม่ ครู
อาจารย์ วัฒนธรรม ศาสนา รัฐบาล พวกเขาล้วนแต่พยายามให้แบบแผน
ที่แน่นอนของชีวิตแก่ท่าน พวกเขาไม่ต้องการเห็นท่านเป็นอิสระ
อยู่ตามลำพัง มุ่งไปในมิติที่ไม่รู้จัก นั่นคือวิธีที่พวกเขาได้สร้างความ
น่าเบื่อหน่ายขึ้นมา หากท่านล่องรู้อนาคต มันก็เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ
ไปเสียแล้ว หากรู้ว่าท่านจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็น่าเบื่อไปแล้ว

อนาคตควรเป็นทิศทาง ไม่ใช่ปลายทาง อนาคตควรเป็นเหมือนนิพพานมากกว่า พระพุทธเจ้าทรงใช้คำว่านิพพาน ซึ่งหมายความว่าทั้งหมดที่ท่านรู้จักจะไม่มีอยู่ที่นั่น ทั้งหมดที่ท่านเคยประสบมาจะไม่มีอยู่ที่นั่น ทั้งหมดที่ท่านเป็นจะไม่มีอยู่ที่นั่น – มันเป็นเรื่องที่หม่อมจืด สิ่งที่ท่านไม่อาจเข้าใจได้ เพราะท่านไม่มีภาษาที่จะมาทำความเข้าใจ ท่านไม่มีประสบการณ์ที่จะเข้าใจ เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ออกไปโดยสิ้นเชิง – ไม่สามารถบรรยายได้ นิพพานเป็นทิศทาง แต่สวรรค์หรืออาณาจักรแห่งพระเจ้าในความเข้าใจของมุสลิมหรือคริสเตียนนั้นเป็นปลายทาง ซึ่งเห็นได้ชัดยิ่ง

จิตของปุถุชนนั้นต้องการปลายทางที่ชัดเจนเพราะเขารู้สึกไม่มั่นคงเอามากๆ – เขาไม่สามารถเชื่อใจการตื่นรู้ของตนเอง ไม่สามารถเชื่อใจชีวิต จิตของปุถุชนนั้นหวาดกลัวการค้นพบ และการค้นพบนั้นคือความลับอันยิ่งใหญ่ของชีวิต การเตรียมความพร้อมที่จะประหลาดใจอยู่เสมอ นั่นหมายความว่าคนคนนั้นเป็นคนไร้เดียงสาซึ่งพยายามจะค้นพบ เพราะชีวิตคือการที่ท่านสามารถค้นพบสิ่งต่างๆ ไปได้เรื่อยๆ ยิ่งท่านค้นพบมากขึ้น ท่านยิ่งรู้มากขึ้น – ซึ่งยังมีอีกมากมายที่ยังเหลือไว้ให้ท่าน มันเป็นกระบวนการที่ไม่จบสิ้น ทิศทางเป็นกระบวนการที่ไม่จบสิ้น จำเอาไว้ ทิศทางเป็นกระบวนการ เป็นการเคลื่อนที่ ส่วนปลายทางนั้นเป็นสิ่งที่ตายไปแล้ว

ปลายทางนั้นเป็นของอดีต ส่วนทิศทางเป็นของชีวิต เป็นของการดำรงอยู่ ในการดำเนินไปในโลกแห่งทิศทางนั้น คนเราจำเป็นต้องมีความเชื่อใจอย่างใหญ่หลวง เพราะเรากำลังก้าวเดินอยู่ในความไม่มั่นคง เรากำลังก้าวเดินอยู่ในความมืดมิด ในความมืดมิดมีเรื่องชวนให้หวาดเสียวปราศจากแผนที่ ไม่มีคนนำทาง เรากำลังมุ่งหน้าเข้าสู่สิ่งที่เราไม่รู้ แต่ละก้าวคือการค้นพบ และไม่ใช่ว่าการค้นพบโลกภายนอกเท่านั้น

ในขณะที่เดียวกันก็มีบางสิ่งภายในท่านที่ถูกค้นพบด้วยเช่นกัน ผู้ค้นพบไม่เพียงแต่ค้นพบสิ่งต่างๆ เท่านั้น ขณะที่เขาค้นพบโลกที่ไม่รู้จักอยู่นั้น เขาก็ค้นพบตัวเองไปด้วยพร้อมๆ กัน การค้นพบแต่ละครั้งนั้นก็คือการค้นพบภายในด้วย ยิ่งท่านรู้มากขึ้น ท่านก็ยิ่งรู้เกี่ยวกับ “ผู้รู้” มากขึ้นด้วย ยิ่งท่านรักมากขึ้น ท่านก็ยิ่งได้รู้เกี่ยวกับ “ผู้ที่รัก” มากยิ่งขึ้นด้วย

ข้าพเจ้าจะไม่ให้ปลายทางแก่ท่าน ข้าพเจ้าสามารถให้ท่านได้แค่ทิศทางเท่านั้น – จงตื่นขึ้น เต็มเป็นจังหวะไปกับชีวิตและสิ่งที่ไม่รู้ จงเตรียมพร้อมที่จะประหลาดใจและไม่อาจคาดเดาได้อยู่เสมอ ข้าพเจ้าจะไม่ให้แผนที่แก่ท่าน ข้าพเจ้าสามารถให้ท่านได้เพียงความหลงใหลอย่างยิ่งที่จะค้นพบ ถูกแล้ว แผนที่นั้นไม่จำเป็น ความหลงใหลอย่างยิ่ง ความปรารถนาอันแรงกล้าที่ตนเองที่ท่านจำเป็นต้องมี จากนั้นข้าพเจ้าจะปล่อยท่านไว้ตามลำพัง แล้วท่านก็ไปด้วยตัวท่านเอง มุ่งหน้าสู่ความกว้างใหญ่ สู่ความไม่สิ้นสุด และค่อยๆ เรียนรู้ที่จะเชื่อใจมัน ปล่อยตัวท่านเองให้อยู่ในมือของชีวิต เพราะชีวิตคือพระเจ้า เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” พระองค์กำลังตรัสถึงเรื่องนี้... ด้วยความเชื่อใจอย่างยิ่ง แม้กระทั่งหากพระเจ้าจะนำความตายมาให้ ก็ไม่มีสิ่งใดน่ากลัว เป็นพระองค์ที่นำความตายมาสู่ ดังนั้นต้องมีเหตุผลในเรื่องนั้น ต้องมีความลับซ่อนอยู่ในนั้น ต้องมีบทเรียนที่พระองค์ตั้งใจมอบให้ พระองค์กำลังเปิดประตู

ผู้ที่เชื่อใจ ผู้ที่เลื่อมใสในศาสนา ก็ยังสามารถรู้สึกตื่นเต็นได้ แม้จะอยู่ตรงประตูแห่งความตาย – เขายังสามารถส่งเสียงคำรามราวกับสิงโตได้ แม้กำลังจะตาย เพราะเขารู้ว่าไม่มีอะไรที่ตาย – ในวาระใกล้ตาย เขาสามารถบอกได้ว่า “อันนี้ล่ะ!” เพราะแต่ละชั่วขณะคืออันนี้ มันอาจเป็นชีวิต อาจเป็นความตาย อาจเป็นความสำเร็จ อาจเป็นความล้มเหลว มันอาจเป็นความสุข อาจเป็นความทุกข์ แต่ละชั่วขณะ... อันนี้ล่ะ

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่าการภาวนาที่แท้จริง และจากนั้นท่าน
จะมีทิศทาง ท่านไม่จำเป็นต้องกังวลไปหรอก ไม่จำเป็นต้องกำหนดอะไร
- ท่านสามารถมุ่งไปพร้อมความเชื่อใจ

SAMPLE

SAMPLE

ความเชื่อใจคืออะไร

ความเชื่อใจคืออะไร? คือความเชื่อใจไหม? ไม่ใช่เลย เพราะความเชื่อใจนั้นเป็นของจิต ความเชื่อใจเป็นความปรองดองกลมกลืนในใจ ท่านแคว้งมาตรการป้องกันตัวเอง วางเกราะป้องกันทุกอย่างลง ท่านกลายเป็นผู้มีความเสี่ยง ท่านฟังอะไรบางอย่าง ฟังอย่างเต็มเปี่ยม จนความรู้สึกผุดขึ้นในตัวท่าน ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ก็ตาม หากไม่จริง ท่านรู้สึกถึงมันได้ หากมันจริง ท่านก็รู้สึกถึงมันได้ – ทำไมเกิดเรื่องเช่นนี้ได้? มันเกิดขึ้นเพราะความจริงแท้นั้นอยู่ในตัวของท่านเอง เมื่อท่านปราศจากความคิดใดๆ ความจริงแท้ภายในของท่านสามารถรู้สึกได้ ไม่ว่าความจริงนั้นจะอยู่ที่ไหนก็ตาม – เพราะสิ่งที่เหมือนกันจะรู้สึกถึงกันได้เสมอ มันเข้ากันพอดี ทุกอย่างเข้ากันพอเหมาะในทันใด ทุกอย่างอยู่ในที่ทางที่ควรเป็น แล้วความซุลมุนวุ่นวายก็กลายเป็นความมีระเบียบแบบแผน เหมือนถ้อยคำที่วางอยู่ในบรรทัด แล้วบทกวีก็เกิดขึ้น แล้วทุกอย่างก็แค่เข้ากันได้พอดี

หากในใจท่านมีความปรองดองกลมกลืน และมีความจริงแท้ในนั้น สภาวะภายในของท่านก็แค่เห็นพ้องกับความจริงแท้นั้น – แต่ไม่ใช่ความเห็นพ้องแบบ

ความเฉื่อยฉลาดทางปัญญา ท่านรู้สึกถึงความสอดคล้อง
นั้น ท่านเป็นหนึ่งในเดียวกับมัน นี่คือการเชื่อใจ หากมี
บางอย่างไม่ถูกต้อง มันก็แค่หล่นหายไปจากท่าน – ท่าน
ไม่คิดถึงมันอีกเป็นครั้งที่สอง ท่านไม่มองมันซ้ำ
เป็นครั้งที่สอง มันไม่มีความหมายใดในนั้น ท่านไม่พูดว่า
“อันนี้ไม่จริง” มันเพียงแค่ไม่เข้ากันได้พอดี และท่าน
ก็เคลื่อนผ่านไป! หากมันเข้ากันได้พอดี มันก็กลายเป็น
บ้านของท่าน ถ้ามันเข้ากันไม่ได้พอดี ท่านก็ผ่านมันไป
ความเชื่อใจนั้นผ่านมาทางการตั้งใจฟัง

สิ่งแรกคือเชื่อใจตัวท่านเอง

SAMPLE

จงเต็มใจที่จะรับ รักและเชื่อใจในธรรมชาติที่ทำให้กำเนิดท่านขึ้นมา ท่านคือส่วนต่อขยายของธรรมชาติ ท่านไม่อาจตัดขาดจากธรรมชาติได้ ธรรมชาตินั้นดูแลท่าน ปกป้องท่าน ทั้งในช่วงที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ธรรมชาติคือ ความมั่นคงปลอดภัยของท่าน เป็นความมั่นคงปลอดภัย เดียวที่มี จงรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ผ่อนคลาย สบายใจ และวันหนึ่งเมื่อจิตใจเยียบสงบลงถึงที่สุด ความจริงแท้ ก็จะมีบังเกิดขึ้น มันเพียงแค่เข้ามาเหมือนดั่งลำแสงที่ส่องเข้าไปในความมืดมิดของการดำรงอยู่ของท่าน และ ทุกอย่างก็จะเผยออกมา

จะมีความเชื่อใจได้ก็ต่อเมื่อท่านเชื่อใจในตัวเอง เป็นอันดับแรก สิ่งที่สำคัญที่สุดจำต้องเกิดขึ้นกับท่านก่อน ถ้าท่านเชื่อใจในตัวเองแล้ว ท่านก็สามารถเชื่อใจในข้าพเจ้าได้ ท่านสามารถเชื่อใจในผู้อื่นได้ ท่านสามารถเชื่อใจในการดำรงอยู่ได้ แต่ถ้าท่านไม่อาจเชื่อใจในตัวเองแล้ว ก็ไม่มีความเชื่อใจอื่นใดที่จะเป็นไปได้อีก

สังคมได้ทำลายความเชื่อใจแบบถอนรากถอนโคน สังคมไม่ยินยอมให้ท่านเชื่อใจตัวเอง สังคมสอนความเชื่อใจในรูปแบบอื่นๆ - เชื่อใจพ่อแม่ เชื่อใจศาสนจักร เชื่อใจรัฐ เชื่อใจพระเจ้า เชื่อในความเป็นนิรันดร์ แต่

ความเชื่อใจพื้นฐานนั้นกลับถูกทำลายโดยสิ้นเชิง และความเชื่อใจอื่นๆ ทั้งหมดนั้นก็เป็นอย่างปลอม – มันเป็นอย่างปลอม! ความเชื่อใจอย่างอื่นทั้งหลายทั้งปวงนั้นเป็นแค่ดอกไม้พลาสติก ท่านไม่มีรากอันแท้จริงที่จะให้ดอกไม้จริงได้เติบโต

สังคมทำสิ่งนี้ได้อย่างมีเจตนา โดยจงใจ เพราะคนที่เชื่อใจในตนเองนั้นเป็นอันตรายต่อสังคม – สังคมนั้นตั้งอยู่บนระบบทาส สังคมนั้นลงทุนลงแรงไปมากในการทำให้คนเป็นทาส คนที่เชื่อใจตัวเองคือคนที่เป็นอิสระ ท่านไม่สามารถคาดเดาเกี่ยวกับเขาได้ เขาจะมุ่งไปในเส้นทางของเขาเอง อิสรภาพจะกลายเป็นชีวิตของเขา เขาจะเชื่อใจเมื่อเขารู้สึกเช่นนั้น เมื่อเขารักแล้ว ความเชื่อใจของเขาจะเข้มข้นหนักหน่วงและมีความจริงแท้ อยู่ในนั้น ความเชื่อใจของเขาจะมีชีวิตชีวาและเป็นของจริง เขาพร้อมจะเสี่ยงอย่างเต็มที่เพื่อความเชื่อใจของเขา – แต่เฉพาะตอนที่เขารู้สึกได้เท่านั้น เฉพาะเมื่อมันเป็นความจริง เฉพาะเมื่อมันปลุกเร้าใจของเขา เฉพาะเมื่อมันปลุกเร้าเขานับปัญญาและความรักของเขาเท่านั้น หากไม่แล้วเขาก็ไม่ทำ ท่านไม่สามารถบังคับให้เขาเชื่อไปในทางใดทางหนึ่งได้หรอก

สังคมนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ โครงสร้างทั้งหมดของสังคมคือ การสะกดจิตตัวเอง โครงสร้างทั้งหมดของสังคมตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งการสร้างหุ่นยนต์และเครื่องจักรกล ไม่ใช่มนุษย์ สังคมต้องการคนที่ต้องการที่พึ่ง – ต้องการที่พึ่งมากจนถึงขนาดพวกเขาโหยหาที่จะมีผู้ปกครองแบบเผด็จการคอยกดขี่อย่างต่อเนื่อง เพียร์เสาะแสวงหาผู้นำเผด็จการ ผู้ปกครองอย่างอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ อย่างมุสโสลินี อย่างโจเซฟ สตาลิน หรืออย่างเหมา เจ๋อตุง เราได้เปลี่ยนโลกอันงดงามนี้ให้กลายเป็นเรือนจำขนาดมหึมา ผู้มีอำนาจไม่กี่คนได้ลดทอนมนุษยชาติทั้งหมดลงเป็นแค่ฝูงชนอลหม่าน สังคมยินยอมให้มนุษย์ดำรงอยู่ได้ก็แต่เมื่อเขาเอออไปกับบรรดาเรื่องไร้สาระทั้งหลายเท่านั้น

ที่นี่ การบอกให้เด็กเชื่อในพระเจ้านั้นเป็นเรื่องไร้สาระ ไร้สาระที่สุด
– ไม่ใช่เพราะความเป็นพระเจ้าอย่างที่พวกเขาพูดถึงนั้นไม่มีอยู่จริง แต่เพราะเด็กยังไม่รู้สึกระหยา ยังไม่โหยหา ยังไม่ปรารถนาใครรู้ เขา ยังไม่พร้อมจะออกค้นหาสัจธรรม ความจริงสูงสุดแห่งชีวิต เขายังไม่มีวุฒิภาวะมากพอที่จะสืบค้นเข้าไปในความจริงแท้แห่งพระเจ้าเป็นเจ้าความรักความปรารถนาอันดูดีมีเสน่ห์นั้นต้องบังเกิดขึ้นสักวัน แต่มันจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อไม่มีใครคอยกำหนดให้เขาเชื่อ หากเขาถูกกำหนดให้เชื่อก่อนที่จะรู้สึกระหยาในการค้นหาความจริงแล้ว ทั้งชีวิตของเขาก็จะอยู่กับความจอมปลอม เขาจะอยู่ในวิถีที่เป็นของเทียม จริงอยู่ เขาอาจพูดคุยเกี่ยวกับพระเจ้าเพราะมีคนบอกเขาเกี่ยวกับพระเจ้า เขาถูกบังคับให้เชื่อ ถูกสั่งสอนโดยผู้ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ต่อชีวิตวัยเด็กของเขา – พ่อแม่ บาทหลวง ครูอาจารย์ มีคนบอกเขาและเขาต้องยอมรับมัน มันเป็นปัญหาในการอยู่รอดของเขา เขาเอ่ยปฏิเสธพ่อแม่ไม่ได้ เพราะหากไม่มีพ่อแม่ เขาจะไม่สามารถมีชีวิตรอดได้เลย มันเสี่ยงเกินไปที่จะพูดว่าไม่ เขาต้องพูดว่าใช่ แต่คำว่าใช่ของเขาไม่สามารถเป็นจริงได้

มันจะเป็นจริงได้อย่างไร เขาพูดว่าใช่ในฐานะเป็นเครื่องมือทางการเมืองเพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น ท่านไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นผู้เลื่อมใสในศาสนา ท่านทำให้เขานักการทูต ท่านสร้างให้เขานักการเมือง ท่านได้บ่อนทำลายศักยภาพที่เขาจะเติบโตในทางจิตวิญญาณ ท่านวางยาเขา ท่านได้ทำลายโอกาสสำคัญแห่งการมีปัญญา เพราะปัญญาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเขาปรารถนาที่จะรู้ขึ้นมาเอง บัดนี้ ความปรารถนานั้นไม่มีวันจะเกิดขึ้น – เพราะก่อนที่จิตวิญญาณจะมีคำถาม คำตอบได้ถูกเตรียมรอไว้ก่อนแล้ว! ยังไม่ทันหิวก็มีคนมายัดเยียดอาหารให้ ตอนที่ปราศจากความหิว อาหารที่ถูกยัดเยียดนั้นก็ไม่สามารถย่อยได้ เพราะไม่มีความหิวที่จะย่อยมัน

นั่นเองคือสาเหตุว่าทำไมผู้คนจึงใช้ชีวิตราวกับเป็นทอกลวงๆ ที่ชีวิตไหลผ่านไปวันๆ เหมือนอาหารที่ไม่ถูกดูดซึม

เราต้องอดทนกับเด็กๆ ให้มาก ตื่นตัวให้มาก มีสติให้มาก ไม่พูดอะไรที่จะขัดขวางการเข้ามาของเขาวนั้ปัญญาของเด็กๆ ไม่พยายามเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นคริสเตียน ฮินดู หรือมุสลิม เราจำเป็นต้องรู้จักอดทน ให้ถึงที่สุด วันหนึ่งความอัศจรรย์จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กเริ่มออกค้นคว้าแสวงหาด้วยตัวเอง และเมื่อถึงตอนนั้น อย่าได้ตอบสนองเขาด้วยคำตอบสำเร็จรูป คำตอบสำเร็จรูปไม่ช่วยอะไรใครได้ คำตอบสำเร็จรูปนั้นที่อื้อและโง่ จงช่วยให้เขาเกิดปัญญายิ่งขึ้น แทนที่จะให้คำตอบ จงมอบสถานการณ์และความท้าทาย เพื่อที่เขาจะได้ฝึกฝนปัญญาให้เฉียบคม และเขาก็จะตั้งคำถามได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น – เพื่อคำถามจะแทรกซึมเข้าสู่แก่นแห่งชีวิตของเขา เป็นคำถามแห่งชีวิตและความตาย

แต่สังคมไม่เคยยินยอมในเรื่องนี้ พ่อแม่หวาดกลัวมาก สังคมนั้นหวาดกลัวมาก หากปล่อยให้เด็กๆ ยังคงเป็นอิสระ ใครจะไปรู้ เขาอาจไม่มีวันหันกลับมาสู่ธรรมเนียมประเพณีที่พ่อแม่ได้ปฏิบัติสืบมา พวกเขาอาจไม่มีวันไปโบสถ์ – คาทอลิก โปรเตสแตนต์ หรือลัทธิความเชื่อใดๆ ใครจะไปรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากพวกเขาเกิดมีปัญญาขึ้นเอง พวกเขาจะไม่อยู่ในการควบคุมของท่าน สังคมนั้นจึงพยายามควบคุมทุกคน พยายามครอบงำจิตวิญญาณของทุกคนด้วยวิธีที่ซับซ้อน มีเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบมากขึ้นเรื่อยๆ

นั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไมสิ่งแรกที่พวกเขาต้องทำคือทำลายความเชื่อใจ – ความเชื่อใจที่เด็กๆ มีในตนเอง ความมั่นใจที่เด็กๆ มีในตนเอง พวกเขาใหญ่ต้องทำให้เด็กๆ หวาดกลัวลนลาน ทันทึที่เด็กๆ หวาดกลัวลนลาน ผู้ใหญ่ก็เข้าควบคุมได้ หากเขามั่นใจในตนเอง ก็จะไม่มีการควบคุมได้ หากมีความมั่นใจ เขาจะยืนยันสิทธิ์ของตน จะพยายามทำสิ่งต่างๆ

ด้วยตนเอง เขาจะไม่ทำตามที่คนอื่นบอก เขาจะท่องเที่ยวไปในเส้นทาง
ของเขาเอง จะไม่เต็มเต็มความฝันของใครๆ เขาจะไม่มัวเวียนแบบใคร
จะไม่มัววันเป็นคนเฉื่อยชา ซังกะตาย เขาจะกระตือรือร้น ตื่นเต้นกับชีวิต
อย่างที่ไม่มีความสามารถควบคุมเขาได้

การทำลายความเชื่อใจของเขาลงเท่ากับท่านได้กำจัดตัดตอนเขา
ท่านดึงเอาพลังออกไปจากเขา ตอนนี้เขาก็ไร้พลังและต้องการใครสักคน
มาครอบงำ บัญชาการ และออกคำสั่งเขาอยู่ตลอดเวลา แล้วเขาก็จะเป็น
ทหารที่ดี เป็นพลเมืองที่ดี เป็นนักชาตินิยมที่ดี เป็นคริสเตียนที่ดี เป็น
มุสลิมที่ดี เป็นฮินดูที่ดี ถูกแล้ว เขาจะเป็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แต่จะไม่เป็น
ปัจเจกชนที่แท้จริง เขาจะไม่มีความรักใดๆ เขาถูกตัดรากถอนโคนไปตลอดชีวิต
เขาจะอยู่อย่างไร้รัก และการที่อยู่อย่างไร้รักนั้นคือการอยู่ในความทุกข์
ทรมาน คือการอยู่ในนรก

เช่นเดียวกับต้นไม้ต้องหยั่งรากลงในดิน มนุษย์เองก็ต้องหยั่งราก
ลงในสภาวะแห่งการดำรงอยู่ หรือมิเช่นนั้นเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างไรซึ่ง
เขานี้ปัญญา เขาอาจประสบความสำเร็จในชีวิตทางโลก อาจเป็นคนสำคัญ...

เมื่อไม่กี่วันก่อน ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องเรื่องหนึ่ง

ศัลยแพทย์สามคนซึ่งเป็นเพื่อนกันมานานได้มา
พบปะกันในช่วงวันหยุด ณ ชายหาดแห่งหนึ่ง พวกเขา
นั่งคุยกันได้แสงแดด แล้วต่างก็เริ่มอื้ออวด คนแรกบอกว่า
“ฉันมีคนใช้รายหนึ่ง เขาเสียขาทั้งสองข้างจากสงคราม
ฉันใส่ขาเทียมให้ และก็เหมือนอัศจรรย์ ตอนนั้นเขา
เป็นหนึ่งในทีมนักวิ่งที่ดีที่สุดในโลก! และเป็นไปได้มากกว่า
การแข่งขันโอลิมปิกครั้งหน้านี้เขาจะต้องชนะ”

อีกคนบอกว่า “นั่นไม่เท่าไรหรอก ฉันมีคนไข้รายหนึ่ง เธอตกตึกจากชั้นสามสิบ ไบหน้าเสียโฉมแทบจะหมดทางแก้ไข ฉันทำศัลยกรรมพลาสติกให้อย่างสุดฝีมือ ที่นี้ เมื่อไม่กี่วันก่อน ได้ข่าวทางหนังสือพิมพ์ว่าเธอชนะการประกวดมิสเวิลด์อะไรสักอย่าง”

หมอคนที่สามเป็นคนถ่อมตัว สองคนแรกมองมาที่เขาและถามว่า “แล้วนายล่ะ ช่วงนี้ทำอะไร? มีอะไรใหม่ๆ บ้าง”

เขาตอบว่า “ก็ไม่มีอะไรมาก – และยิ่งกว่านั้นฉันไม่ได้รับอนุญาตให้พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้”

เพื่อนทั้งสองยิ่งอยากรู้ พวกเขาจึงกล่าวว่า “แต่เราเป็นเพื่อนกันนะ ไม่ต้องห่วง พวกเราจะเก็บมันไว้เป็นความลับ พวกเราจะไม่ให้เรื่องนี้รั่วไหล”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้นชายคนที่สามจึงกล่าวว่า “โอเค ถ้านายสองคนพูดเช่นนั้น ถ้าพวกนายสัญญา ฉันก็จะเล่าให้ฟัง มีคนไข้ผู้ชายคนหนึ่งถูกส่งมาให้ฉัน เขาหัวขาดจากอุบัติเหตุ ตอนนั้นฉันก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ฉันรีบวิ่งออกไปที่สวนหลังบ้าน เพียงแค่จะคิดว่าจะทำอย่างไรดี และทันใดนั้นเองฉันก็ได้หวัะหล่ำปัสมา ไม่มีอย่างอื่นอีกแล้ว ฉันก็เลยปลุกถ่ายกะหล่ำปัสแทนหวัะหล่ำปัสของคนไข้ นายสองคนรู้ไหม คนไข้คนนั้นกลายเป็นนายกรัฐมนตรีอินเดียไปแล้ว”

ท่านสามารถทำลายคุณลักษณะภายในของเด็ก กระนั้นเขาก็ยังสามารถกลายเป็นนายกรัฐมนตรีของอินเดียได้! มันเป็นไปได้ที่คนเรา

จะประสบความสำเร็จโดยไร้ซึ่งเขาวนัปัญญา ความจริงแล้ว มันจะลำบากมากขึ้นด้วยซ้ำที่จะประสบความสำเร็จด้วยเขาวนัปัญญา เพราะคนที่มีเขาวนัปัญญามักคิดเรื่องสร้างสรรค์ เขาคิดเรื่องที่ล้ำสมัยอยู่เสมอ มันต้องใช้เวลากว่าที่จะเข้าใจเขา แต่สำหรับคนที่ไม่ใช่เขาวนัปัญญานั้นเป็นคน ที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้ากับองค์กรรวมของสังคมได้ดี สังคมให้คุณค่าและ เกณฑ์ตัดสินแก่คนแบบนั้น แต่มันใช้เวลาหลายปีกว่าที่สังคมจะประเมินค่า ของผู้มีปัญญาได้

ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่า คนที่ไม่มีเขาวนัปัญญานั้นไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ ไม่อาจมีชื่อเสียงได้ – แต่เขายังเป็นของปลอม และนั่นคือ ความทุกข์ทรมาน ท่านสามารถมีชื่อเสียงได้ แต่หากท่านเป็นของปลอม ท่านจะอยู่กับความทุกข์ทรมาน ท่านไม่รู้ว่ชีวิตกำลังหว่านโปรยความ สงบสุข ความดีงามมาสู่ท่าน ท่านจะไม่มีวันรู้ ท่านไม่มีปัญญาเพียงพอ ที่จะรับรู้ ท่านจะไม่มีวันมองเห็นความงดงามของสภาวะแห่งการดำรงอยู่ เพราะท่านไม่มีความรู้สึกไวพอที่จะรู้ได้ ท่านไม่มีวันได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ อันยิ่งใหญ่ที่ปรากฏอยู่รายรอบ ที่ฟองพานวิถึของท่านอยู่ทุกวี่วัน ท่าน จะไม่มีวันมองเห็น เพราะการจะเห็นได้ ท่านจำเป็นต้องมีความสามารถ ใหญ่หลวงที่จะเข้าใจ ที่จะรู้สึก ที่จะเป็นอย่าง

สังคมนี้คือสังคมอำนาจนิยม สังคมนี้ยังเป็นสังคมแบบดั้งเดิม เอมากๆ ยังป่าเถื่อนล้าหลังอยู่มาก คนแค่นี้ก็คน – อันได้แก่ นักการเมือง นักบวช ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย – ผู้คนแค่นี้ขยับมือเหล่านี้คือ ผู้ที่ควบคุมบงการคนหลายล้านคน และสังคมนี้กำลังดำเนินไปในเส้นทาง เช่นนั้น ซึ่งไม่มีเด็กคนไหนได้รับอนุญาตให้มีปัญญา เป็นโอกาสเดียว เมื่อพระพุทธรเจ้าได้อุบัติขึ้นในโลกนี้ – เป็นโอกาสเดียวจริงๆ จะด้วยเหตุใด ก็ตามที่ครั้งหนึ่งจะมีใครสักคนหลุดรอดออกไปจากเงื้อมมือของสังคมได้ ที่ครั้งหนึ่งจะมีใครสักคนที่ยังคงปลอดภัยจากการวางยาพิษของสังคมได้

นั่นต้องเป็นเพราะว่ามีความผิดพลาด ข้อบกพร่องบางอย่างของสังคมนิเช่นนั้นแล้วสังคมจะประสบความสำเร็จในการตัดรากถอนโคนความเชื่อใจที่ท่านมีต่อตัวเอง และเมื่อถูกตัดทำลายรากเหง้าอันสำคัญนั้น ท่านก็จะไม่มีทางเชื่อใจใคร

เมื่อไม่สามารถรักตัวท่านเองได้ ท่านจะไม่มีวันรักใคร่คนอื่นได้ นี่เป็นความจริงในทุกกรณีไม่มียกเว้น ท่านสามารถรักคนอื่น ๆ ได้ก็ต่อเมื่อรู้จักรักตัวเองได้เท่านั้น

แต่สังคมนำนิประณามการรักตัวเอง สังคมบอกว่ามันคือการเห็นแก่ตัว คือการหลงตัวเอง จริงอยู่ การรักตัวเองอาจกลายเป็นการหลงตัวเองได้ แต่ไม่จำเป็นว่าจะเป็นอย่างนั้นเสมอไป มันจะกลายเป็นการหลงตัวเอง หากเขาไม่เผื่อแผ่ความรักให้ข้ามพ้นตัวเองออกไป มันจะกลายเป็นความเห็นแก่ตัว หากความรักจำกัดอยู่แค่ในตัวเอง ในทางตรงกันข้าม การรักตัวเองนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของความรักในแบบอื่นๆ ทั้งหมด

คนที่รักตัวเองนั้น ไม่ช้าก็เร็วเขาจะเริ่มท่วมท้นด้วยความรัก คนที่เชื่อใจตัวเองจะไม่สามารถไม่เชื่อใจคนอื่น ๆ ได้ แม้ว่าคนเหล่านั้นกำลังหลอกลวงเขาอยู่ก็ตาม แม้ว่าคนเหล่านั้นได้หลอกลวงเขาไปแล้วก็ตาม ไซ้แล้ว เขาไม่สามารถที่จะไม่เชื่อใจคนเหล่านั้น เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่า ความเชื่อใจนั้นเป็นสิ่งที่มีความสูงกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ท่านสามารถโกงใครสักคนได้ แต่ท่านจะโกงเขาไปเพื่ออะไร ท่านสามารถเอาเงินหรือสิ่งอื่นใดจากเขาได้ แต่คนที่รู้ว่าความสวยงามของความเชื่อใจนั้นจะไม่อาจถูกเบี่ยงเบนความสนใจด้วยสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ เขาจะยังคงรักท่าน เขาจะยังคงเชื่อใจท่าน แล้วสิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ถ้ามีคนคนหนึ่งเชื่อใจท่านจริงๆ มันเป็นไปได้เลยที่ท่านจะโกงเขา แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นในชีวิตท่านทุกวันเช่นกัน เมื่อใดก็ตามที่ท่านเชื่อใจใครบางคน มันจะเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะคิดโกงท่าน หลอกลวงท่าน

เมื่อนั่งอยู่ที่ชานชาลาสถานีรถไฟ ท่านไม่รู้จึกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ – เขาเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง – และท่านพูดกับเขาว่า “ฝากดูกระเป๋าหน่อยนะครับ ผมจะไปซื้อตั๋ว ช่วยดูให้ด้วยนะครับ” แล้วท่านก็ไป ท่านเชื่อใจคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย แต่มันแทบจะไม่เคยเกิดขึ้นที่คนแปลกหน้านั้นจะโกงท่าน เขาอาจโกงท่านถ้าท่านไม่เชื่อเขา ความเชื่อใจมีมนต์ขลังอยู่ในตัว บัดนี้ท่านไว้ใจเขาแล้ว เขาจะคิดคดกับท่านได้อย่างไร เขาจะลדתัวลงทำเรื่องเช่นนั้นได้อย่างไร เขาจะไม่มีวันให้อภัยตัวเองได้หากเขาคิดไม่ซื่อกับท่าน

มีคุณลักษณะภายในจิตสำนึกของมนุษย์ที่จะเชื่อใจและได้รับการเชื่อใจ ทุกคนรู้สึกยินดีที่ได้รับการเชื่อใจ มันหมายถึงได้การยอมรับนับถือจากคนอื่น และเมื่อท่านไว้ใจคนแปลกหน้า เขายังรู้สึกว่าได้การยอมรับนับถือเป็นอย่างมาก เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่ท่านจะเชื่อใจเขา แต่กระนั้นท่านก็ยังเชื่อใจเขา ท่านได้ยกคนคนนั้นขึ้นสู่สถานะสูงส่ง ท่านให้เกียรติ ให้คุณค่าแก่เขามาก มันจึงเป็นไปได้ที่เขาจะลדתัวลงมาจากสถานะสูงส่งนั้น และหากเขาลדתัวลงมาหลอกลวงเมื่อใด เขาจะไม่มีวันให้อภัยตัวเขาเอง เขาจะแบกเอาความรู้สึกผิดติดตัวไปตลอดชีวิต

คนที่รู้จักเชื่อใจตัวเองจะรู้ถึงความมั่งคั่งของสิ่งนี้ – ท่านจะรู้ว่ายิ่งเชื่อใจตัวเองมากเท่าใด ท่านก็จะยิ่งเบ่งบาน ยิ่งท่านอยู่ในสภาวะของการปล่อยวางและผ่อนคลาย ท่านก็จะยิ่งหนักแน่นและเยือกเย็น ยิ่งสงบร่มเย็น และนิ่งเงียบ และมันยังเป็นความมั่งคั่งเมื่อท่านเริ่มเชื่อใจผู้คนมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะเมื่อเชื่อใจมากขึ้น ท่านยิ่งเกิดความสงบ ล้ำลึก ความร่มเย็นในใจจะลงลึกมากขึ้นไปจนถึงแก่นแห่งชีวิต และยิ่งท่านเชื่อใจมากขึ้นเท่าใด ท่านก็ยิ่งลอยสูงขึ้นเท่านั้น คนที่สามารถเชื่อใจ ไม่ซ้าก็เร็ว จะรู้ตรรกะของความเชื่อใจ แล้ววันหนึ่งเขาก็จะมั่นใจที่จะเชื่อใจในสิ่งที่เขาไม่รู้

จงเริ่มเชื่อใจตัวเอง – มันคือสิ่งแรกที่ต้องทำ นั่นคืองานของข้าพเจ้า ในตอนนี้ ทำลายความไม่เชื่อใจในตัวเอง ซึ่งถูกสร้างขึ้นมา ทำลายทุกการประณามตนเองที่ถูกกำหนดไว้ในตัวท่าน กำจัดมันออกไปจากตัวท่าน และมอบความรู้สึกของการเป็นผู้ที่ถูกรักและได้รับการนับถือให้แก่ท่าน ถูกรักโดยการดำรงอยู่ พระเจ้าสร้างท่านขึ้นมาเพราะพระองค์รักท่าน พระองค์รักท่านมากถึงขั้นไม่อาจห้ามใจที่จะไม่สร้างท่านได้

เมื่อจิตรกรวาดภาพ เขาวาดเพราะเขารัก เมื่อกวีประพันธ์เพลงก็เพราะเขารักที่จะทำ พระเจ้าวาดท่าน ชีบร้องท่าน ร่ายรำท่าน พระองค์รักท่าน! และถ้าท่านไม่เห็นความหมายในคำว่าพระเจ้า ก็ไม่ต้องกังวลไป ท่านจะเรียกว่าการดำรงอยู่ หรือเรียกว่าความเป็นทั้งหมดก็ได้

การดำรงอยู่รักท่าน มิเช่นนั้นท่านคงไม่ได้มาอยู่ที่นี่

ทำใจให้สบาย ท่านเป็นที่รักของความเป็นทั้งหมด นั่นคือเหตุผลว่าทำไมความเป็นทั้งหมดจึงหายใจในตัวท่าน เดินเป็นจังหวะอยู่ในตัวท่าน เมื่อท่านเริ่มรู้สึกถึงความเคารพนับถือและความรักอย่างท่วมท้น และความเชื่อใจในความเป็นทั้งหมดในตัวท่าน ท่านก็จะเริ่มหยั่งรากลงไปในตัวท่าน เพียงแค่ท่านสามารถเชื่อใจข้าพเจ้า เพียงแค่ท่านสามารถเชื่อใจเพื่อนของท่าน ลูกๆ ของท่าน สามีของท่าน ภรรยาของท่าน เพียงแค่ท่านสามารถเชื่อใจต้นไม้และสัตว์ทั้งหลายและดวงดาวและดวงจันทร์ จากนั้นเราก็ก็นั่งอยู่อย่างเชื่อใจ มันก็จะไม่มีข้อสงสัยว่าจะเชื่อใจสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น เราก็ก็นั่งเชื่อใจ และการเชื่อใจก็นำไปสู่การเลื่อมใสในศาสนาได้อย่างบริสุทธิ์ใจ

นั่นละคือสิ่งที่สันยาสิเป็น สันยาสิกำลังถอดถอนทุกอย่างที่สังคมได้ทำขึ้น มันไม่ใช่แค่เรื่องบังเอิญที่นักบวชต่อต้านข้าพเจ้า นักการเมืองต่อต้านข้าพเจ้า พ่อแม่ต่อต้านข้าพเจ้า ทั้งหมดที่ถูกสถาปนาขึ้นมานั้นต่อต้านข้าพเจ้า มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ข้าพเจ้าเข้าใจตรรกะนี้อย่างชัดเจน

โดยทั้งหมด ข้าพเจ้ากำลังพยายามถอดถอนสิ่งที่พวกเขาได้ทำให้ ข้าพเจ้ากำลังทำลายรูปแบบทั้งหมดของสังคมทาสนี้อยู่ ความพยายามของข้าพเจ้านี้คือการก่อกบฏ และการเริ่มต้นก่อกบฏนั้นก็คือการเชื่อใจตัวเอง ถ้าข้าพเจ้าสามารถช่วยให้ท่านเชื่อใจในตัวเองได้ ข้าพเจ้าก็ได้ช่วยท่านแล้ว ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกที่จำเป็น สิ่งอื่นทั้งหลายจะเกิดขึ้นตามการสอดประสานของมันเอง

SAMPLE

ความสงสัยคือเพื่อนของท่าน

SAMPLE

การออกสืบเสาะค้นคว้าคือความเสี่ยง มันเป็นการมุ่งสู่สิ่งอันไม่รู้ เราไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราทำทุกอย่างที่เป็นความคุ้นเคย ที่เป็นความสะดวกสบาย แล้วเราก็มุ่งไปสู่สิ่งอันไม่รู้ กระทั่งไม่แน่ใจเอาเสียเลยว่าปากผิงโน้นจะมีอะไรอยู่หรือไม่ หรือแม้แต่ผิงตรงปากโน้นจะมีหรือเปล่าด้วยซ้ำไป

ดังนั้น ผู้คนจึงยึดมั่นในความเชื่อว่าพระเจ้ามีอยู่จริง (theism) หรือคนที่พอจะมีจิตใจเข้มแข็ง มีความฉลาดรู้คิด คนระดับปัญญาชน – คนเหล่านี้ยึดมั่นในความไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า (atheism) ทั้งสองกลุ่มนี้ต่างหลบหนีจากความสงสัย และการหลบหนีจากความสงสัยก็คือการหลบหนีจากการออกสืบเสาะค้นคว้า – ว่าความสงสัยคืออะไร มันก็แค่เครื่องหมายคำถามเท่านั้น มันไม่ใช่ศัตรูของท่าน มันเป็นแค่เครื่องหมายคำถามที่อยู่ข้างในตัวท่าน ซึ่งเตรียมให้ท่านไปสู่การสืบเสาะค้นคว้า

ความสงสัยคือเพื่อนของท่าน

ศรัทธาคือความหวาดกลัวต่อความสงสัย – ที่กลัวก็เพราะศรัทธาได้ข่มกดความสงสัยเอาไว้ อะไรก็ตามที่ท่านข่มมันไว้ แสดงว่าท่าน

ยังคงกลัวมัน เพราะลึก ๆ ในใจท่านยังมีมันอยู่ตลอดเวลา มันรอเวลาที่จะ
แก้แค้น และเมื่อสบโอกาส มันก็จะระเบิดออกมาพร้อมความพยาบาท
ความศรัทธาของท่านเหมือนตั้งอยู่บนที่ที่พร้อมจะเกิดแผ่นดินไหวได้ทุกเมื่อ
และทุก ๆ วันความสงสัยก็มีกำลังกล้าแข็งขึ้น เพราะทุก ๆ วันท่านต้องคอย
กดมันไว้ ไม่นานมันจะมีกำลังเกินกว่าจะกดข่มได้ มันมีพลังอำนาจมากกว่า
ศรัทธาของท่าน ในตอนนั้นมันจะโยนความศรัทธาของท่านทิ้งไป

แต่ความเชื่อใจนั้นไม่ได้เกรงกลัวต่อความสงสัย เพราะความเชื่อใจ
ไม่ได้ต่อต้านขัดขืนความสงสัย ความเชื่อใจใช้งานความสงสัย ความเชื่อใจ
รู้วิธีใช้พลังงานที่บรรจุอยู่ในความสงสัยนั่นเอง นั่นคือความแตกต่าง
ระหว่างความศรัทธากับความเชื่อใจ ความศรัทธาเป็นของปลอม มันสร้าง
ศาสนธรรมจอมปลอม มันสร้างคนที่เสแสร้ง ความเชื่อใจนั้นมีความงาม
และความจริงแท้อันสูงส่งเกี่ยวกับตัวมันเอง มันเติบโตผ่านทางความสงสัย
มันใช้ความสงสัยเพื่อเป็นปุ๋ย มันแปรรูปความสงสัย ความสงสัยนั้นคือมิตร
ความสงสัยมิใช่ศัตรู

ความเชื่อใจนั้นจะยังคงอ่อนแอ จนกว่าความเชื่อใจจะข้ามผ่าน
ความสงสัยต่าง ๆ ไปได้ มันจะรวบรวมเอาความแข็งแกร่งได้จากที่ไหน
มันจะผสมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้จากที่ไหน หากไม่มีเรื่องทำลาย
ความเชื่อใจจะยังคงอ่อนแอ ความสงสัยนั่นเองคือการทำลาย หาก
ความเชื่อใจสามารถตอบโต้เรื่องทำลายได้ สามารถเป็นมิตรกับความสงสัย
ได้ มันจะเติบโตขึ้นผ่านทางนี้นั่นเอง และท่านจะไม่เป็นคนที่แปลกแยก
มีสองคนในร่างเดียว คนที่ลึกลงไปภายในกำลังสงสัย แต่เปลือกนอกนั้น
ยังคงศรัทธาและยังคงเชื่ออยู่ ท่านจะเป็นคนที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียว
ท่านจะเป็นปัจเจกชนที่มีอาจแบ่งแยกได้ และความเป็นปัจเจกนั้นเอง
ที่ศาสนาในสมัยก่อนเรียกว่า "จิตวิญญาณ" (soul)

จิตวิญญาณผ่านเข้ามาทางความสงสัย ไม่ได้เข้ามาทางการเชื่อ